

Kỷ niệm Một năm ngày rời Việt Nam (22/4/2009-22/4/2010)

Joyce Anne Nguyen

Ngày này năm ngoái 2 ông công an chìm vẫn kiên nhẫn canh trước ngõ bắt kẻ trura nắng chang chang đốt cháy thịt da.

Ngày này năm ngoái tôi vẫn còn ôm cuốn tập sinh vì không chắc mình có thể lọt qua cửa quan nhưng cuối cùng bòn chòn đành bỏ cuốn tập xuống.

Ngày này năm ngoái tôi cố gắng lưu giữ những hình ảnh cuối cùng - căn hộ tôi ở, bà ngoại tôi, bác Nguyễn Viện, những hàng xóm của tôi và căn hẻm đầy cứt chó, nhớ ngày ra phi trường không 1 người họ hàng đi theo.

Ngày này năm ngoái tôi lên taxi ra đi và nghĩ không biết bao giờ trở lại.

Ngày này năm ngoái tôi tiếc nuối những tấm hình chụp bạn bè bị mất khi bỏ quên cái điện thoại di động ở trường.

Ngày này năm ngoái tôi giờ máy lên chụp những hình ảnh cuối sót lại của VN.

Ngày này năm ngoái tôi run rẩy bước qua cổng an ninh kiểm tra hành lý, sợ phải vứt cuốn nhật ký ở lại.

Ngày này năm ngoái tôi thấp thỏm chờ đợi hàng tiếng đồng hồ cứ sợ trong phút chót bị chặn lại và đẩy về.

Ngày này năm ngoái tôi ở phi trường nhắc máy gọi mấy đứa bạn thân và vẫn thản nhiên bàn chuyện thi cử mấy ngày sau đó như thể không chuyện gì xảy ra và vẫn không hé răng trong những phút cuối cùng.

Ngày này năm ngoái máy bay cất cánh.

Ngày này năm ngoái cuộc đời tôi lật sang trang khác, và tôi biết tôi sẽ không bao giờ quên những giây phút ấy.

Sự ra đi vì tự do.

Nếu không đi, có lẽ mẹ tôi đã bị bắt và gán cho 1 tội danh nhảm nhí nào đó hoặc bị hành lên hành xuống không được làm việc và thường xuyên bị gọi lên trụ sở công an nói này nói nọ.

Nếu không đi, có lẽ việc học của tôi sẽ tiếp tục bị gián đoạn do nghĩ ngợi quá nhiều vấn đề.

Nếu không đi, gia đình tôi sẽ tiếp tục gặp khó khăn tài chính và có thể tôi sẽ không còn sống nữa bởi có nhiều lúc gia đình tôi thậm chí đã nghĩ đến cái chết như 1 sự giải thoát.

Nếu không đi...

Nếu không đi...

Nếu không đi...

Nếu không đi có lẽ tôi không còn sống để viết nên những dòng này, và cố gắng góp 1 chút phần nhỏ nhoi trên con đường tìm kiếm tự do của những con người đã ra đi và những con người vẫn còn ở lại mắc kẹt trong xã hội nơi người ta chẳng được sống như 1 con người.

Hôm nay 22/4/2010, tôi, Joyce Anne Nguyen, tức Nguyễn Đắc Hải Di, rất cảm ơn cô PA, rất cảm ơn tổ chức quốc tế ICORN, cũng như chính phủ Na Uy vì đã cho tôi được sống. Và sống, làm 1 người tự do.

22/4/2009- 22/4/2010.

JAN